

el Camí

Molt més que un Camí

Per què diem que el CAMÍ és *molt més que un camí*?

Justament perquè, a més del que ens aporta com a ruta convencional, el contacte amb la natura i el fet de caminar en sí mateix, ens permet conèixer directament i al ritme més humà que hi ha, caminant, passa a passa, els principals llocs de valor cultural, paisatgístic, històric i espiritual de totes les comarques de la nostra terra i, per tant, de nosaltres mateixos: nosaltres som, entre d'altres coses, gràcies a la nostra cultura, a la nostra geografia i a la nostra gent.

D'aquesta manera esdevé una valuosa invitació a connectar amb nosaltres i amb les nostres diferents **dimensions comunitàries**: la nostra comunitat veïnal, municipal, comarcal, regional i nacional, i a partir d'aquí, la comunitat de nacions i universal.

Aquesta vivència a diferents nivells que ens pot anar regalant el Camí, la podem resumir en **4 nivells**:

1. **Individual**: el silenci i l'observació interior i exterior ens aporta gaudi i salut física i psicològica, enfortiment i embelliment.

2. **Col·lectiu**: la consciència de grup amb els que caminem com a comunitat de convivència ens permet gaudir del compartir, de la solidaritat i aprofundir en velles i noves amistats.

3. **Nacional**: descobrir la cultura, els costums, les variants de la llengua i la història de cada lloc ens permet entrar en comunió amb la gent del país, amb els nostres avantpassats comuns i facilitar la integració dels nous, enfortint i enfondint les nostres arrels.

4. **Universal**: estar oberts i atents ens menarà a la comunió amb la natura i amb la resta de cultures del món des de la pròpia identitat.

El CAMÍ es va gestant en un **procés orgànic**, al seu ritme natural, per sí mateix; ara es van formant unes extremitats, ara unes altres; el teixit nerviós i les artèries

de la nostra terra es van autogenerant amb nosaltres, els amics del Camí com a mers instruments al seu servei, al servei del país.

D'alguna manera, estem descobrint que el Camí **és com una síntesi del país**: el seu paisatge, la seva història, la seva cultura, la seva natura i la seva gent s'hi entrelliguen en un tot que ens amara en endinsar-nos-hi.

La naturalesa del Camí, com a projecte de país, va més enllà d'una entitat concreta: molta gent se'l va fent seu, **enxarxant i unint sensibilitats diferents**. Cadascú hi pot trobar el seu paper. Són moltes les persones i entitats que hi estan començant a col·laborar, de diferents àmbits com el cultural, l'excursionista, l'educació en el lleure o el social. Els ajuntaments i les administracions supramunicipals també hi col·laboren.

Aquest instrument pot suposar, gràcies als grups d'Amics del Camí de cada comarca, un teixit social amb molta potencialitat des del punt de vista d'una democràcia participativa i de futures accions no violentes col·lectives. Potser per primer cop podem parlar de que s'està **vertebrant territorialment** el país sencer, si és que sabem mantenir una connexió entre els diferents

territoris, de vegades en trobades o aplecs oberts, de vegades a través de les mateixes caminades, o en assemblees de portaveus territorials i també per Internet, per comunicació telefònica i per correu postal.

D'aquesta manera, s'estan establint les bases per canalitzar possibles marxés socials i culturals commemoratives, informatives, en defensa de la cultura, de la llengua, de la justícia social, del medi ambient, de la pau, etc., de poble en poble, de plaça en plaça, organitzadament des de la filosofia de **la no violència**. Vet ací les fonts profundes de la **força del poble**, que és el que vol dir *democràcia*.

A nivell **econòmic**, aportarà amb els anys una economia difusa per totes les comarques i municipis per on passa, basada en un turisme cultural sostenible i desestacionalitzat – cal recordar que el camí de Sant Jaume és la primera

indústria de Galícia-, i contribuir a frenar el despoblament d'algunes comarques.

Des del punt de vista **espiritual**, el Camí pot esdevenir un instrument iniciàtic personal i col·lectiu, un pelegrinatge com a símbol de la recerca de la plenitud al llarg de la nostra vida, sigui en el sentit clàssic de visitar llocs sagrats o sigui en un sentit més modern i obert de creixement i maduració personal i col·lectiva. Un amic del Camí d'Alacant ens deia que el camí pot esdevenir una bona escola de contemplació, tan necessària, gratificant i reparadora en la vida atrafegada que molts portem avui.

Com podem estimar una persona, un lloc o un país sense conèixer-lo? Com podem preservar quelcom o algú que no estimem? D'aquí ve un

dels lemes del Camí: **conèixer aquesta terra per estimar-la, i estimar-la per preservar-la.**

I quina manera millor hi ha de conèixer una terra que caminant-la?

Com podem pretendre que **la gent del país** se l'estimi i, en conseqüència, s'hi comprometi a tots els nivells (ecològic, social, cultural, lingüístic, nacional,...) si no coneixen ni la pròpia comarca, ni coneixen cap altra persona dels altres països de parla catalana ni els seus paisatges i patrimoni cultural?

Com podem demanar que s'integrin a tants milers **d'immigrants** que arriben cada any a casa nostra fugint de drames econòmics personals i socials dels seus països si no els donem eines per conèixer aquesta terra i convidar-los a fer-se-la seva?

Una cosa o persona és "teva" en el moment que te l'estimes: llavors esdevé irremediament part de tu. Els intents d'aconseguir el civisme, la corresponsabilització social o la integració cultural i lingüística per llei, per imposició o per dogmes difícilment reïxen. Més aviat són el fruit de la por.

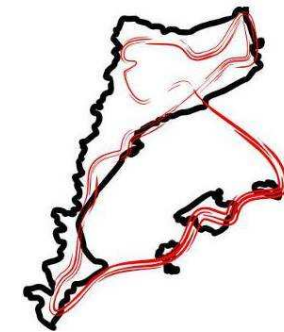
En un altre sentit, el **procés de caminar** produeix en el nostre cos, després de força estona, un procés anaerobi (manca d'oxigen) similar a quan correm i ens cansem. Això pot provocar certs **estats d'expansió de consciència**, més o menys subtils, similars als que es provoquen amb determinades tècniques respiratòries. El ritme compassat i constant de les pròpies passes fa entrar a la persona en un cert procés meditatiu. Tot plegat pot suposar una experiència interior molt interessant i una observació de l'exterior més directa i intensa del que estem acostumats normalment.

En l'àmbit de **la salut**, cada dia hi ha més malalts i els hospitals estan més col·lapsats. La vida que portem hi deu tenir molt a veure. L'estrés, el tancament, la manca de contacte amb la natura, la soledat, el consumisme, la manca d'exercici i d'oxigenació, la manca de pau i de silenci mental ens provoquen daltabaixos psicològics que repercuteixen en la salut. Sembla que l'exercici pot ajudar molt a equilibrar-nos. I molt millor si pot ser durant llargues estones; els efectes seran majors.

Tota la gent que ha fet caminades de dies, especialment si les han fet sols, saben que **l'experiència personal** és de les més intenses que han viscut mai, que es depuren

moltes coses pel camí, que s'enforteix l'ànima, que les amistats que es fan poden ser fondes i que les vivències són moltíssimes. Ens deia una de les caminants del primer tram: *sento que el Camí enforteix i embelleix*. I un altre amic ens deia aquest estiu: *la gent està radiant, sembla que tinguin un llum a dintre*. Vet ací part dels fruits que rebem en posar-nos a resseguir la nostra mare terra.

Vet ací algunes de les raons per les què mica en mica estem descobrint que entre tots estem fundant molt més que un nou Camí.

Lluís Planes
President del Pas

26 de maig 06, 25 setembre 09